

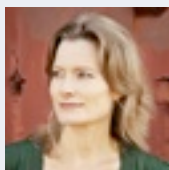
BEROEPSGEHEIM

Jennifer
Egan

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **KATRIEN STEYAERT**

© Jennifer Egan

Jennifer Egan

Kent u van: de alomtgeprezen roman *Bezoek van de knokploeg*, internationaal een van de boeken van 2011, bekroond met een Pulitzerprijs.

Ik weet dat katten niet interessant zijn en ik verwacht niet dat iemand om mijn katten geeft, maar toch zijn Gordon, Emerald en Cuddles op hun eigen, bescheiden manier belangrijk voor mij. Ze houden me gezelschap in de luttele uren waarin mijn zonen op school zijn en ik schrijf. Ze zitten dan op het voetbankje of kruipen op mijn schoot, als een warm motortje dat me mee gaande houdt zonder dat ik veel moet doen om dat te verdienen. Het zijn een soort geesten: ze zijn er, maar eigenlijk ook niet. Het zijn bewuste, levende wezens die zich uitdrukken, maar tegelijk vertoeven ze in een lichtjes parallel universum. Ze blijven op de achtergrond. Ze delen de ruimte met mij, op een heel milde manier. Ze onderbreken me niet zoals een mens dat zou doen. In die zin is een kat de perfecte gezelschap voor een schrijver.

Wanneer de katten er niet zijn, mis ik ze. En ongeloflijk maar waar: ik praat tegen ze. Daar gaat mijn reputatie van hippe, *edgy* schrijfster... Ik klink als een gekke kattenmadam, en soms ben ik dat ook. Vlak voor een druk bijgewoonde lezing over *Bezoek van de knokploeg* in Brooklyn probeerde ik mijn rugzak vol met vrij moeilijk te vinden kattenvoer dat ik daar had gekocht en waarop Diamond, onze vorige kat, dol was. Toen ik mijn boek uit mijn rugzak haalde, rolden al die bliken eruit, voor de ogen van 150 lezers. Niet mijn meest indrukwekkende moment.

Dat ik de afgelopen tweeënhalve jaar in binnen- en buitenland promotie mocht maken voor mijn roman was een prachtige kans, maar daardoor zit ik hopeloos achterop met mijn twee nieuwe boeken. In een ervan, over de Brooklyn Navy Yard, heb ik nu wel mijn plaats gevonden.

Na de eerste schets komt het lastige gedeelte: proberen te begrijpen wat ik gecreëerd heb en het desnoods zeventig keer herschrijven tot ik tevreden ben. En ik ben niet snel tevreden. Op zulke momenten probeer ik mijn werk wel eens te ontwijken, maar dankzij de katten spring ik niet zomaar recht uit mijn stoel of loop ik de kamer niet uit. Ze verankeren me.

Soms dommelen we samen in. Belachelijk - ik weet het. In het begin dacht ik: mijn god, als mijn boek mij zelfs al niet meer wakker kan houden... Maar nu heb ik er vrede mee. Ik schrijf heel onbewust; het heeft zelfs iets van een droom. Daarom overtuig ik mezelf ervan dat het niet zo verwonderlijk is dat ik af en toe in slaap val, en dat het zelfs een vorm van werken is.

Het maakt allemaal deel uit van een soort alledaags leven, waarvan ik nooit had gedacht dat ik het zou hebben. Ik ben al met dezelfde man sinds 1986, mijn kinderen spelen baseball en we wonen al in dit huis sinds hun geboorte. Maar net dat werkt verdomd goed.

Het is heel lastig om een tumultueus, avontuurlijk leven te leiden en ook nog te werken. Precies dat huiselijke bestaan, met mijn drie katten, heeft me tot een soort stilte en rust gedwongen waarin ik heel veel geschreven krijg.